

Saskia Stehouwer

Wachtkamers

gedichten

saskia stehouwer

wachtkamers

gedichten

INHOUD

HET ONVERMOGEN VAN DE VOORBLIJGANGER	9
<i>wat betreft de watervogels</i>	11
baardgroei	13
stem uitbrengen	14
bezoek	16
inkt	17
niet langs start	18
IK GA DE HOEK OM EN ER IS GEEN BAKKER	21
<i>als je weet wat de rug</i>	23
glimp	25
rupsband	27
twee kantjes	28
stroom	31
zoveel kleine dingen om een huis voor te bouwen	32
BAGAGEDRAGER	35
<i>de bus is omgevallen</i>	37
stok	39
huismeester	40
nu	41
meer	42
rijshout	43
toon	44
mijn fietswiel over de kinderkoppen	45

DE IMKER NAAR WIE DE BIJEN NIET LUISTEREN	49
<i>in de stilte kan ik het ei pellen</i>	51
hûs	53
niet over de blaadjes fietsen	54
voor	55
achter de zusters aan	57
verdiepingen	59
route	60
GROOT LICHAAM MOET BRUGGETJE OVER	63
<i>ik heb mijn laatste deksel</i>	65
reikhalzend	67
druk daar boven	68
lucht	69
vol	70
groef	71
WAAR IS WYOMING	75
<i>we komen op een punt</i>	77
boodschappen	79
wij sturen niemand naar bed	80
schifting	81
roltrap	82
geboren en opgetogen	83
stappen in de straat	85

het onvermogen van de voorbijganger

wat betreft de watervogels
ik beweer niet dat ik ze gezien heb
ik zeg niet dat ze zwart waren
of zwommen
misschien waren ze er
die dag wel niet

ze gooiden hun veren af
en renden weg

de vleugels
in het gras
kindersokken

BAARDGROEI

vannacht ben ik een man die een vrouw kust
en zijn halfnaakte vader belooft
op zoek te gaan naar een bruid

vannacht steelt een vrouw een blauw hertje van mijn balkon
en moppert dat onze kleren haar kat bang maken
zelfs in mijn dromen moeten mensen van me houden

ik vind het dagboek van mijn oma in een wachtkamer
het is druk het loopt slecht af

een man verdwijnt in een veld vol molens
zijn gedachten kleine kinderen die op hun knie zijn gevallen

morgen ontmoet hij een jongen
die een helder beeld heeft van zijn toekomst

morgen zal hij iets kwijtraken en in een hotel gaan wonen
om het terug te vinden

STEM UITBRENGEN

een gevangene krijgt de sleutel van zijn cel
sluit de deur en verdwijnt

je zegt me te gaan slapen
nu je zelf nog wakker bent

de kampbewoners
die zich de woestijn eigen maken
omdat er geen gras is
vullen de bulten van hun kamelen

*

een gevangene komt terug
met de sleutel van zijn cel
als een priem in zijn hand

ik denk aan alles in mij
wat zijn nek niet uitsteekt
en loop wat sneller

ik mis mijn manieren
in mijn hoofd staan de torens recht
maar ze komen nooit buiten

*

een gevangene legt de sleutel
op de tafel in zijn cel

wit en stil zit een groep mensen
in een treincoupé
door het midden loopt een scheur

de rat het lieveheersbeestje
de vermoeide man
allemaal vormen van het kind
dat de trap afloopt
en zich uitvouwt

BEZOEK

haar wijst naar het noorden
handen wapperen een bevel
naar de tas die onbereikbaar op de grond ligt
een pad dat eindigt in fluisterende auto's
een vader die discreet zijn kind het perron opduwt

ze raakt mijn schedel
vlak bij de plek
waar jij vroeg
wat ik wilde worden

niemand komt haar halen
haar stem geen partij
voor haar stuiterende armen
lichaam dat wil stijgen
boven alle nieuwbouw
boven de slechte huid
het kan geregeld worden
als de pauze lang genoeg duurt

er is geen kleingeld in dit dorp
wel vrouwen met baarden
en verregende kinderen

we halen de borrelnoten uit de vuilnisbak
en zetten ons aan tafel
kom eens langs
we zitten er nog

INKT

na twee ontsnappingspogingen
liet het huis zijn hoofd hangen
en weigerde te spreken
de theekop de enige getuige
van een sloom uitgebraakt lied
achter gesloten luiken

stop voor je de laatste druppel
uit je sinaasappels hebt geperst
en ga zitten

glijdt door het gras naar je toe
flard verhaal
vliegtuig dat een trein kruist
in de lucht tussen jou en je opdracht
regen tikt mensen aan
die het niet verdienen

je valt in slaap
een wang in de lucht
de andere moeizaam op zoek
naar contouren

ze vonden hem langs de kant
van de weg diep in gesprek

het was een vuile winter
vol bevroren schapen

NIET LANGS START

van veraf nadert
de menigte spelers
niet inwisselbaar

stuift naar de machine
hangt aan de hendel
opent een onbekende kamer
op vijf hoog
de muizen gluren naar binnen
zien hoe de deur valt
als de lift omhoog gaat

de vrouwen en hun korte kapsels
kijken zwijgend toe
hoe de spelers het anders doen
dan anders

ze zijn de hoekstukken kwijt
hun manieren druppen naar beneden
hun kragen laten los
hun veters verkrampen in hun schoenen
de rest begint een kwaadaardig zakken
dat niemand ontziet

de directeur holt de zaal binnen
ziet dat er niets meer te redden valt
de kapsels de kragen drijven af

de parkiet bespringt de koning
pionnen omsingelen het eindpunt
u bent thuis
beurt overslaan

het wordt warmer
het wordt groter
begint te ademen
voert tests uit
bijt dan de arm er definitief
af